

מצורע

זאת תהי' תורת המצרע וגו' והובא אל הכהן. (י"ד ב)
 ובחז"ל ערכין ט"ז ב' מצורע – מוציא שם רע, כלומר הנגעים
 באים על עון לשון הרע. וטהרת המצרע תלויה בכהן, בשביל ששפתו
 כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו. ללמדנו בא, שאין טהרתו תלויה
 ברופא אלא בדבור הכהן, כבמשנה נגעים פי"ד, הכהן אומר טהור,
 זמכיון שמחלת הנגעים באה על חטא הלשון, ע"כ צותה התורה לרפא
 את החטא ג"כ בכח הדבור, להראות כי מות וחיים ביד הלשון א).

ואם דל הוא ואין ידו משגת. (י"ד כא)

ישנם אנשים, שלומדים ומתפללים וחושבים בנפשם, כי אם אמנם
 אינם יוצאים כראוי, אבל חלא חבריהם או שכניהם אינם מגיעים אפילו
 למדרגתם זו.

אמנם נעלם מהם, כי המה עשירים בדעת וחכריהם שכניהם עניים
 בדעת, ואם דל הוא ואין ידו משגת יוכל להביא שתי תורים או שני בני
 יונה, אבל עשיר שחביא קרבן עני לא יצא ידי חובתו ב).
 וכן היא המדה גם בקיום מצות התורה, שעל הת"ח שברור לקיים
 את המצות בזהירות יתרה.

מעשי למלך

א) ופעם המשיל את המצות כולן, ביחס לערך כח הדבור, במשל נמרץ. לאחד
 שהכניסוהו לבית חרושת גדול, שמאתים וארבעים ושמונה מכונות הועמדו שם.
 מכונות טויה ואריגה לבגדי בוץ וארגמן, מעשה חושב. ועוד מכונה אחת היתה שם,
 העולה בערכה על כל המכונות כולן, ועליה נצטוו הפועלים ביותר להשגיח על
 מוצאה ומובאה, כי מות וחיים בה, ומבלעדה אין המכונות האחרות נחשבות לכלום.
 מאתים וארבעים ושמונה המכונות, הנה רמ"ח מצות עשה שהוזהרנו עליהם,
 אבל המכונה היותר נעלה היא כח הדבור שהוטבע באדם, והחיים והמות ביד הלשון,
 ומאן הוא דבעי חיי. עליו לשמור לשונו מרע, והיא המתנה היותר גדולה שנתנה לו
 לאדם מבוראו, ועל האדם להשגיח עליו כעל בבת עינו ולשמור פתחי פיו.

ב) ומספרים שפ"א התאונן מי שהוא מבני ביתו על אשר הילדים מוכרחים
 ללבוש גם ביו"ט בגדיהם הישנים בעת שבעלי-הבית הדר ממולם מעניק לבניו
 ממיטב.

וע"ז ענה הח"ח, שבאמת כך צריך להיות, כי הלא לנו הצליח ד', שהננו
 בעצמנו בני תורה והננו מגדלים את בנינו לתורה, ועלינו להודת ולהלל להשי"ת
 ע"ז, משא"כ שכנגדו שבעצמו אינו בן תורה, אף לא חננו ד' בבנים בעלי כשרון,
 שורת הדין נותנת, שלכה"פ נתתן לו היכולת להלביש את בניו בגדים חדשים
 ליו"ט.